

[Jørgen Jørgensen.]

Det er en meget stor, det forekommer mig en urimelig og uforholdsmæssig tung Byrde, der er lagt paa Danmark ved de mange Tusinde Flygtninges Ophold her i Landet i Aarevis. De mange Hundrede Millioner Kroner, det har kostet os, og andre Byrder, som følger med Flygtningenes Tilstedeværelse i Landet, formindsker Danmarks Muligheder for at faa Genopbygningen efter Besættelsestidens Ødelæggelser gennemført. Men ogsaa ud fra et almenmenneskeligt Synspunkt er det en Urimelighed, at mange Tusinde Flygtninge Aar efter Aar skal leve deres Liv indespærret i Flygtningelejre. Jeg har Grund til at tro, at der fra de danske Myndigheders Side bliver gjort, hvad der er menneskeligt muligt for under de givne Vilkaar at gøre Tilværelsen taalelig for disse Mennesker, men det, at Mennesker ikke har deres Frihed og er afskaaret fra at kunne bestemme over deres egne Forhold, er saa nedbrydende og ødelæggende, at en Fortsættelse af disse Tilstande ikke er forsvarlig. Det er derfor meget paakrævet, at den højtærede Udenrigsminister paa ny har rejst Kravet om Flygtningenes Hjemsendelse over for de allierede Stormagter. Hele Rigsdagen og hele Befolkningen vil staa bag dette Krav, og kan Danmark ikke vinde Ørenlyd for dette, maa det alvorligt overvejes, om Landet økonomisk er i Stand til fremdeles at bære Udgifterne ved Brigadens Vagttjeneste i Tyskland og Udgifterne ved de fremmede Flygtninges Ophold her i Landet.

Udenrigsministerens Omtale af Stillingen i Sydslesvig giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger. Jeg er af den Opfattelse, at Danske i Sydslesvig i Ro og uden Paavirkning heroppefra selv skal afgøre, hvilket Standpunkt man vil indtage til den Situation, som foreligger efter den sidste engelske Note. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen udtalte, at Danmark ikke ved det Standpunkt, vi har taget i den officielle danske Politik, har opnaaet noget som helst med Hensyn til de Hovedpunkter, denne Politik indeholder, nemlig Sikring af Mindretalsrettighederne, Flygtningespørgsmaalets Løsning og en administrativ Deling. Det kan være rigtigt, at der ikke er sket saa store Fremskridt, som vi kunde ønske, men der er ingen som helst Grund til at tro,

at vi vilde være naaet videre paa de Omraader, hvis vi havde fulgt andre Veje og havde rejst mere vidtgaende Krav — jeg mener: tværtimod. Mon ikke mange nu kan se, hvor skadeligt det var for alle Parter, at Sydslesvig blev gjort til et stort politisk Stridsspørgsmaal herhjemme. Havde alle fulgt den Linie, som var kommet til Udtryk i Danmarks officielle Politik, og som Rigsdagens overvejende Flertal stod bagved, vilde Mulighederne for at yde Danskheden i Sydslesvig den Støtte, der er Brug for, have været større, end Tilfældet er nu. Jo mere enig Danmark staaer i disse Spørgsmaal, med des større Kraft kan vi fremføre vore Krav. Det har Gyldighed fremdeles. Den Dag, Sydslesvigs Danske samler Kræfterne om de nærmest foreliggende Opgaver, som indeholdes i den officielle danske Politik, kan man paaregne ubetinget Støtte fra saa godt som hele det danske Folk. Og det staaer da fuldkommen klart, at et Standpunkt, der støttes af alle Kredse i Danmark, ikke alene over for Stormagterne vil fremtræde med større Vægt, men tillige vil være af afgørende Betydning for det folkelige, nationale Arbejdes Videreførelse i Sydslesvig, og det er dog af Resultaterne af dette Arbejde, Danskhedens Fremtidsmuligheder helt og aldeles afhænger.

Det er ikke uden Grund, naar der efter de sidste Ugers Begivenheder i Verden er kommet Uro og Frygt i mange Menneskers Sind. Endnu medens Saarene smerter og Nødraabene lyder fra det sidste frygtelige Opgør, tales der om ny Krig, og enhver ved, at en ny Krig betyder endnu frygteligere Ødelæggelser og Elendighed end det, vi sidst har oplevet. Det er ikke mærkeligt, at Mennesker gribes af Angst for det, der kan komme.

Det er i en saadan Situation nødvendigt, at man ikke lader sig rive med af Stemninger, men klart og nøgternt overvejer Forholdene. Vi vil længst muligt afvise Tanken om, at Krigen er uundgaelig. Overalt hvor Danmark har Mulighed for at gøre sig gældende, maa vi sætte Kræfterne ind paa at bidrage til Afspænding, bidrage til at mindske Modsatningerne Landene imellem, og for vort eget Lands Vedkommende maa Kræfterne samles om at styrke Solidaritetsfølelsen og kalde paa Ansvar hos hver enkelt Borger. Men dette Stand-